

Csak tavasszal...

(A la Petőfi)

Csak tavasszal
ne vigyenek

kivégezni,
amikor a virág s rügyek,
mind tengernyi,

amikor a füvek (örült
rákos scjtek)
sokasodnak, s lihegő, fűt
lázuk terjed;

apró dárdák verik át a
fagyos földet
és a tél szürke világa
egyre zöldebb...

Jaj! csak akkor ne vigyenek
akasztásra,
ne kössék be e két szemet,
hogy ne lássa.

Szelíd vagyok, ölni sosem
lennék képes,
de pár szavam elég egy jó
zendüléshez,

és ha ezért valaha is
felkötnének,
ne tavasszal! – Összel, télen
haljak én meg!

Strugai eszmélés

Idegen, mégis ismerős
e táj, e víz zúgó, erős
hangja és friss zenéje.

Sosem jártam itt – de belül
idézi (nem a szem, a fül...)
– a lélek tiszta mélye.

A minaretek hófehér
csúcsa szinte az égig ér.
– Hol láttam ezt már hajdan?

Igen! Ez, ez volt az a táj,
mely feldereng s lüktetve fáj,
lánccsörgés-teli zajban.
Mert hiszen erre vitt az út
Isztambul felé, oda fut,
és őseimet erre

hajtották török katonák;
fenn a mosztári hídon át,
majd itt, korbáccsal verve.

Csupa könny asszony s lányzemek
tükre örökitette meg
e hegyhát szürkességét,

ahogy gazdagok háremc,
vagy a halál felé menet
mázolták arcukon szét.

Itt mosták véres lábukat? . . .

.
Feldobja emlékük a hab.
S míg eszmélek dadogva,

mint egy nádszálát, elragad
a keserűség, indulat,
s egy népsors zúgó sodra.

Struga, a Drim folyó hídján,
1984. aug. 25.